ÎNCOTRO SE ÎNDREAPTĂ SCHIUL SUCEVEAN ?

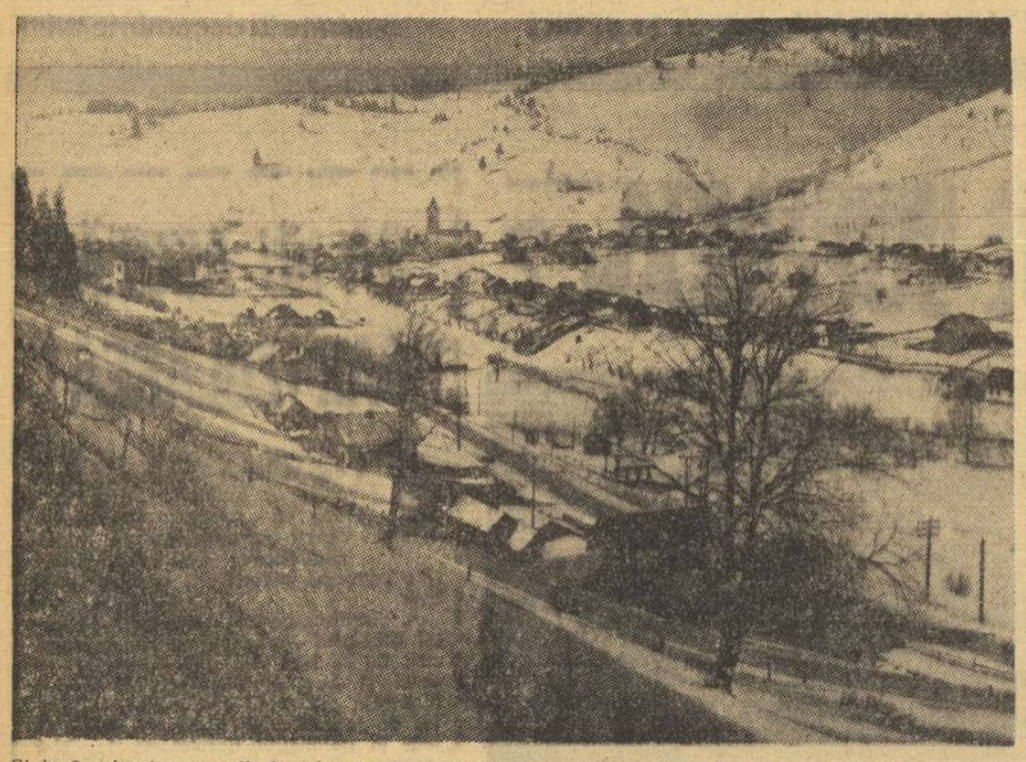

Și la Iacobeni amatorii de schi sînt întîmpinați de un peisaj minunat și găsesc pante accesibile tuturor (Din fototeca O.N.T.)

Nu exagerăm cu nimic afirmînd că în județul Suceava natura oferă iubitorilor de schi tot ceea ce doresc. Pante abrupte sau line, creste ascuțite sau vîrfuri rotunjite, zăpadă din belșug, de obicei din noiembrie pînă spre jumătatea lui aprilie, toate fac din acest ținut un rai al schiorilor. Rarăul, Giumalăul, Oușorul, Dealul Negru, Runcul, Bodea sînt doar cîteva din masivele deosebit de atractive, de un pitoresc rar întîlnit, iar dealurile domoale, între care sau pe care sînt așezate satele județului, completează de minune armonia montană suceveană. Călătorind pe Valea Dornei și a afluenților, pe Valea Bistriței și Valea Putnei, drumețul vede ridicîndu-se în stînga și în dreapta, ivindu-se în față sau rămînînd în urmă, munți semeți ale căror pante coboară vertiginos sau domol pînă la marginea apei.

Sînt folosite, însă, aceste minunate daruri făcute sportului schiului? Sînt exploatate în folosul tineretului? Cunoaște schiul dezvoltarea pe care ar trebui să o aibă într-un ținut în care predomină muntele? Din păcate, răspunsul este negativ, iar cele publicate în această pagină constituie nu numai o reflectare a celor constatate, ci și un semnal asupra celor ce ar trebui făcute pentru ca județul Suceava să reprezinte pentru schiul românesc, ceea ce s-ar cuveni.

De acasă la școală, pe schiuri. Doar atît?

Bătrînii își amintesc cu duioșie cum zburau, peste omătul proaspăt nins, cu doagele prinse de opinci. Așa se practica schiul în satele montane ale județului Suceava, la Panaci, Neagra Șarului, Șarul Dornei, Iacobeni, Cîrlibaba ș.a. Anii au trecut, însă, și copiii de atunci au acum nepoți. Multe s-au transformat în viața satului. Un lucru a rămas neschimbat: în satele amintite, ca și în multe altele, mijlocul de locomoție cel mai des folosit și, în același timp, cel mai iubit în timpul iernii, este reprezentat de schiuri. Vezi și acum copiii ieșind din căsuțele aninate parcă pe cîte un vîrf de deal, pornind vertiginos spre școală. Nu însă pe doage, ca acum 20 de ani. Schiuri fabricate la C.I.L. Rebhin sau migălite cu măiestrie de un bătrîn, care n-a uitat meșteșugul, îi poartă pe micuți peste hopuri, prin hîrtoape, îi ajută să plutească deasupra zăpezilor care cad din abundență prin partea locului. Acum, copii pe schiuri sînt, însă, mai puțini. Și aceasta nu pentru că nu s-ar găsi schiuri. Ba, dimpotrivă. La magazinele de sport din Suceava, Vatra Dornei sau Cîmpulung poți găsi orice fel de schiuri, pentru adulți sau copii. Dar, cîți dintre sătenii pot veni la oraș să cumpere schiuri pentru odrasle? Și, apoi, schiurile, legăturile, bocancii, toate trebuie încercate. Nu ar fi mai simplu ca magazinele cooperativelor de consum din comune să aibă și toate cele necesare practicării schiului? Cît de ușor i-ar veni locuitorului din comune să dăruiască copilului o pereche de schiuri?

Spuneam că acum copiii pe schiuri sînt mai puțini decît altădată. Și, din păcate, nu numai din cauza greutății de a le procura. Dascălii, cei ce ar trebui să se ocupe nu numai de hrana spirituală a elevilor, preferă căldurica sobei din clasă, se mulțumesc să-i scoată între șirurile de bănci și să le indice executarea unor exerciții de gimnastică, utile, într-adevăr, dar nu pe măsura practicării sportului în aer liber. Și cît de frumoase erau lecțiile de educație fizică atunci cînd copiii învățau să schieze, făceau întreceri pasionante de săniuș sau „războaie" teribile cu bulgări de zăpadă. Ca să nu mai vorbim despre concursurile sătești de schi, altădată ocupînd un loc de seamă în preocuparea duminicală a localnicilor, acum complet date uitării.

La toate acestea forurile diriguitoare ale sportului sucevean nu au nimic de spus? Experiența fericită la caiac-canoe făcută cu lipovenii nu inspiră pe nimeni?

NUMAI TRADIȚIE?

Pe bună dreptate, sucevenii se laudă cu tradiția schiului local.

Tradiția și gloria devin însă efemere dacă nu se luptă pentru menținerea lor, dacă întregul angrenaj al activității nu ține pasul cu evoluția firească ce determină progresul unui sport. Or, în județul Suceava, în domeniul schiului lucrurile stau ca acum 20—30 de ani și, în unele privințe, mai prejos. Concret, trambulinele construite la Vatra Dornei de-a lungul anilor (ultima acum 10—12 ani) s-au degradat și cu timpul au devenit doar o amintire, pîrtiile sînt aceleași de ani și ani de zile (naturale și cu prea mici contribuții pentru a fi modernizate), în toate masivele sînt doar două cabane (Rarău și Giumalău), evident insuficiente ca număr și capacitate pentru a crea condiții de găzduire doritorilor de a practica schiul, poligonul din Vatra Dornei, construit acum 4—5 ani, a fost dat uitării, drumurile de acces spre cabane sau spre locurile de schiat nu permit decît străbaterea lor cu piciorul. Doar spre Rarău se află un străvechi drum carosabil care, însă, la prima ninsoare sau la primul îngheț, devine impracticabil. Ca să nu mai vorbim de mijloacele mecanizate de urcat, fără de care nu mai poate fi închipuit schiul modern, dar care, în județul Suceava, lipsesc cu desăvîrșire. Progrese s-au făcut în ceea ce privește cantitatea și calitatea schiurilor, dar ce folos că prețul lor este încă ridicat, iar în comune ele nu ajung, deși este binecunoscută pasiunea sătenilor din împrejurimi pentru schi.

Se spune în județ că *lucrurile stau astfel deoarece federația de schi a neglijat activitatea de pe aici. Să fim serioși, însă. Poate o federație, oricît bunăvoință ar avea, să conducă, să organizeze și, mai ales, să subvenționeze, activitatea schiului din toate centrele montane?*

Oare federația a construit schiliftul de la Muntele Mic sau cele de pe Mogoșa, numai federația determină pulsul intens al activității din Brașov, de pe Valea Prahovei, de la Semenic sau de la Păltiniș?

Lamentările, dar mai ales așteptările, nu-și au rostul. Ci numai faptele așa cum sperăm să devină intențiile O.N.T. Suceava care are în plan construcția unui teleferic pe Rarău, amenajarea unui schilift pe același masiv, sporirea capacității cabanei Rarău pînă la 200 locuri. Dar numai O.N.T. poate contribui la mărirea zestrei cuvenită schiului? În județ sînt zeci de întreprinderi forestiere, cu școli profesionale, la Cîmpulung există un liceu militar cu o veche și frumoasă tradiție în domeniul sportului, la licee și în școlile generale sînt zeci de profesori și învățători care pot da și ei un sprijin serios la dezvoltarea acestui sport.

Dar cîte nu se pot face într-un ținut creat parcă pentru schi? Tradiția nu este oare suficient de grăitoare asupra celor realizate în trecut? Sîntem convinși, și faptele au demonstrat-o de atîtea ori, că tradiția, fie ea cît de puternică, se pierde fără permanența unor investiții de muncă și pasiune. Și ar fi păcat...

DINTR-O MONOGRAFIE A SPORTULUI DORNEAN

(Urmare din pag. 1)

PRIMUL CONCURS INTERNAȚIONAL

În 1937, la inițiativa asociației schiorilor moldoveni, la Vatra Dornei a fost organizat un concurs internațional de sărituri la care au luat parte schiori români, polonezi și cehoslovaci. Cu acest prilej, au fost efectuate sărituri în dublu.

În perioada de iarnă, în mai toate comunele plăși Vatra Dornei Societatea sportivă Dorna și filiala O.N.T. organizau centre de schi (la Șaru, Candreni, Iacobeni, Panaci, Neagra, Cîrlibaba etc.).

În orașul Vatra Dornei, cursurile de schi erau conduse de instructori trimiși de Federația română de schi, printre care s-a aflat și campionul național A. Munteanu. Din rîndul schiorilor dorneni, s-au ridicat instructori care, la rîndul lor, i-au învățat pe alții să practice acest sport (Ambrozie Pîndelea, Patrici Odoceanu ș.a.).

Pentru popularizarea schiului în rîndul tineretului școlar, Societatea sportivă Dorna și O.N.T au organizat, acum 30 de ani, concursuri anuale, printre care unul denumit concursul „Dogarilor" (pentru copii pînă la 11 ani și pentru copii între 11—14 ani). La aceste întreceri luau parte mai ales copiii care nu aveau mijloace materiale pentru procurarea schiurilor regulamentare și își improvizau schiurile din doage. Celor mai buni „dogari" li se acordau ca premii schiuri.

Un alt sport practicat ani de-a rîndul la Vatra Dornei a fost bobul. Pîrtia, construită în iarna 1932—1933, măsura 1 650 m, cu o diferență de nivel de 250 m (de la jumătatea Dealului Negru, pînă în Pare). Urcarea bobului se făcea la început de către echipaje și mai tîrziu cu cai. În anii 1934—1936, la antrenamentele de bob participau 25 de sportivi care se întreceau cu regularitate în concursuri atractive. Pîrtia a durat 10 ani fiind lăsată apoi în părăsire.

Concursurile de schi, bob și patinaj erau urmărite de un numeros public care petrecea, astfel, fiecare sfîrșit de săptămînă în aer liber. La sosirea schiorilor, fanfarele unităților militare îi întîmpinau pe concurenți cu marșuri chiar dacă cei ce sosea nu era printre fericiții clasați în frunte.

Materiale redactate de D. STANCULESCU

Un grup de concurenți la o întrecere a „dogarilor", în anul 1934.

RITMUL ȘI PERFORMANȚA

(Urmare din pag. 1)

În cele ce urmează ne vom referi numai la ritmurile uniforme de lucru, făcînd abstracție de noțiunea de automatism.

Indiferent de natura lui — fiziologică sau psihologică — ritmul se caracterizează prin constanța și simetria repetărilor și poate fi tradus prin ceea ce cunoaștem sub numele de cadență, tact, măsuri, tempou etc.

Este de netăgăduit că — în general — ritmul provoacă, pe o anumită perioadă de timp, o stare plăcută, de beatitudine, de inefabilă euforie.

Cum se explică acest fenomen? Dacă un eveniment *așteptat* se produce chiar în momentul prevăzut, avem o satisfacție asemănătoare cu întîlnirea cu o persoană sau lucru cunoscut. Chiar și la copiii de cea mai fragedă vîrstă, mișcarea ritmică produce o deosebită plăcere. Ritmul este, în fond, o transpunere în cadențe, o repetare, o reîntîlnire cu un lucru cunoscut, care îți produce un sentiment plăcut. Francezii numesc fenomenul acesta „la sensation du déjà vu", exprimînd prin aceasta bucuria revederii.

Mișcarea ritmică are, dintr-un anumit punct de vedere, avantajele ei, oferind posibilități de execuție mai plăcute, mai puțin obositoare, o concentrare nervoasă mult diminuată. În excelenta sa lucrare „ARBEIT UND RYTHMUS", Karl Buchner demonstrează că oboseala crește direct proporțional cu complexitatea solicitărilor neuromusculare și el atribuie această creștere, în special, necesității concentrării atenției asupra propriilor noastre gesturi. Este evident, conchide el, că cu cît ritmăm mai mult activitatea noastră neuromusculară, cu atît mai mult se îndepărtează pragul oboselii. Omul își desfășoară în mod ritmic aproape toate activitățile care necesită repetarea mișcării în aceeași formă, amplitudine și intensitate. El merge în ritm, coseste ritmic, taie lemnele cu ferăstrăul ritmic, își freacă dinții ritmic cu periuța de dinți, ritmic își lustruiește pantofii etc.

Ritmul este — din acest punct de vedere — o expresie a economiei de efort în baza căreia este posibilă prelungirea activității pe o perioadă mai lungă de timp. Această economie se bazează pe legea „efortului minim" care, din păcate, nu-și dovedește aplicativitatea în sportul de performanță și nici chiar în practicarea exercițiilor fizice cu caracter profilactic sau curativ. Dacă în activitatea profesională această manieră de lucru are imensă valoare practică, în antrenamentul sportiv, făcut în vederea atingerii performanței, ea devine periculoasă și tinde să atingă rezultate contrare celor urmărite. În sport, pentru obținerea performanței este nevoie de un sumuum al tuturor posibilităților, fiind nevoie de o concentrare conștientă și o explozie maximă, fără rezerve, fără economie, în momentul încercării. Acest sumuum, pentru a fi realizat, are nevoie, însă, de participare conștientă. Pentru ca lucrurile să fie mai bine înțelese, vom aminti că unii antrenori de scrimă, de box etc au greșitul obicei de a executa cu elevii lor, în cadrul lecțiilor de antrenament, mișcări după un anumit tipic și ritm mereu același. Este un mod de lucru prin care se ușurează atît munca elevilor cît și a antrenorului, dînd, totodată, impresia unei lecții ordonate, disciplinate. Urmarea este că elevii tot repetînd la infinit aceleași gesturi, în *același ritm*, cu aceeași amplitudine, forțe etc ajung să-și imprime o formă de execuție, care, pe măsură ce se repetă, devine mai ușoară, mai economicoasă, copiind aidoma ritmul și intensitatea impuse de profesor. Acest automatism, din păcate, devine catalizatorul, obstacolul, peste care respectivul elev nu va mai putea trece cu ușurință în fracțiunea de secundă a unei lupte reale, în care adversarul îi impune o altă paradă și ripostă și într-un alt ritm decît cel exersat „economicos și ritmic" cu antrenorul său. Elevii antrenați „în ritmul profesorului" ajung, în majoritatea cazurilor, să nu se mai reprezinte pe ei și posibilitățile lor, legătura dintre atac și apărare făcîndu-se după tipicul profesorului și nu după cele impuse de adversarul real. Elevii ar putea chiar, ca la antrenamente, să execute ceea ce le cere profesorul, cu ochii închiși, în mod mecanic. Astfel de antrenamente „ritmate" devin la unii instructori o necesitate, pentru că, dacă ar încerca o ieșire din „ritm" munca le-ar deveni prea obositoare. În ceea ce îl privește pe elev însă, acest mod de antrenament nu-i aduce nici un folos, pentru că ritmul îi adoarme ochiul, îi suprimă conștiența a ceea ce trebuie să facă el, din proprie inițiativă, cu propriile posibilități.

Pentru a evita imprimarea unui ritm șablon în timpul antrenamentelor este imperios necesar să schimbăm continuu intensitatea, amplitudinea și viteza etc obligînd organismul să răspundă, pe măsura solicitărilor reale din concurs, știind că numai prin trăirea conștientă a momentului dat pot fi mobilizate toate resursele.

Marilor campioni nu le sînt proprii practicile economicoase de lucru pentru că ei știu din experiență că performanța este rodul unor eforturi făcute la cele mai variate nivele, cu ruperea continuă a ritmurilor, cu evadări din uniformitate, cu prețul prezenței obositoare, dar eficace, a conștienței, a cortexului.

TĂCEREA

Acum vreo două săptămîni, cititorii „Sportului" au luat cunoștință, cu amărăciune și stupoare, de unele aspecte ale activității extra-sportive a fotbalistului Dobrin. Faptele relatate — firește, într-o formă publicabilă — vorbesc de la sine. Deși ne mai ajunseseră la urechi, în diferite împrejurări, vești nu tocmai plăcute în legătură cu aceeași persoană, mărturisesc că de astă-dată m-am îngrozit! Așadar, sub ochii noștri — mai bine zis, ai acelora care ar trebui să vadă și să acționeze în consecință — una din vedetele (vai!) gazonului, un băiat de douăzeci și ceva de ani, poate aluneca atît de jos încît tinde să se identifice, nu printr-un detaliu accidental, ci prin întreaga sa conduită, cu deșeurile societății. Această frumoasă evoluție se desfășoară — băgați de seamă — în cadrul unui club important, într-un oraș de frunte al țării, iar jalnicul erou face parte, de o bună bucată de vreme, din lotul reprezentativ...

Gravitatea situației ne dispensează, cred, de sublinieri și comentarii; cît despre explicații (Cum e cu putință? Cine răspunde? Unde-i rădăcina răului?) — ele sînt conținute, după părerea mea, în semnificativa tăcere care s-a așternut și dăinuie încă, după relatarea celor întîmplate la Pitești, acum vreo două săptămîni. Conducerea clubului F.C. Argeș tace mîlc, tace și federația, tace — firește, din spirit de solidaritate — și vinovatul direct, faimosul senator de drept al echipei naționale. În mod normal, s-ar fi cuvenit să se ia și să se comunice fără întîrziere o măsură dintre cele mai drastice, pilduitoare atît pentru cel în culpă, cît și pentru eventualii prozeliți. În mod normal, ezitarea, tergiversarea, ocolișurile n-ar fi avut ce căuta, în contextul împrejurărilor amintite. În mod normal...

Iată, însă, că s-a lăsat tăcerea, o tăcere absolut anormală, care ne irită nu doar timpanele, dar, mai ales, inimile. Tăcerea aceasta mi se pare, de altfel, mai grăitoare decît orice explicații și argumente.

Dan DEȘLIU

FINALA „CUPEI U.G.S.R." ȘI A ȘCOLILOR PROFESIONALE LA HALTERE

Azi și mîine, la Brașov, are loc finala „Cupei U.G.S.R." la haltere pe echipe, la care participă 120 de sportivi din toată țara. Concomitent, se desfășoară și finala la haltere a școlilor profesionale din M.I.C.M.

UNDE MERGEM?

AZI

ATLETISM: Sala Floreasca II, de la ora 17: Concurs studențesc de triatlon; de la ora 18,30: Concurs pentru săritorii cu prăjina.

BASCHET: Sala Progresul, de la ora 15,15: IEFS II — Voința București (f), Voința — IEFS II (m), Progresul — Universitatea București (m), Școlarul — Șc. sportivă Ploiești (f), Arhitectura — Universitatea București (f) — meciuri în cadrul diviziilor B.

TENIS DE MASĂ: Sala Floreasca, de la ora 17,30: România — Cehoslovacia în cadrul „Ligii europene".

MÎINE

VOLEI: Sala Floreasca, de la ora 8 30: Medicina — Farul Constanța (f), Rapid — Dinamo București (f), Dinamo București — Steaua (m) — jocuri din cadrul ultimei etape a turului în divizia națională A.

ATLETISM: Sala Floreasca II, de la ora 9: Concurs cu participare deschisă.

NATAȚIE: Bazinul Floreasca, de la orele 9,30 și 15,30: Finalele campionatului național de sărituri pentru copii.

MÎINE PE MICUL ECRAN

Ora 13: transmisie din sala Floreasca — aspecte din meciul de volei masculin Steaua — Dinamo București.

Ora 15,35: retrospectivă olimpică — Grenoble 1968: filmul Olimpiadei albe.

Ora 19,20: emisiunea telesport.

PE CATARGUL OLIMPIC DIN „ARENA MEXICO" A FOST PREZENT ȘI TRICOLORUL NOSTRU

Ultimul sunet de gong din totalul celor o mie cinci sute optzeci și nouă care s-au auzit pe parcursul celor 25 de reuniuni desfășurate la Arena Mexico, în cadrul turneului olimpic de box, a marcat, o dată cu finișul acestui adevărat maraton pugilistic, și o relaxare în rîndurile celor care, îndeplinindu-și atribuțiunile, au urmărit nu mai puțin de 301 meciuri, care au reprezentat cca. 40 de ore și 30 de minute de box efectiv.

Se poate spune că pentru medaliile olimpice la turneul de box desfășurat în țara aztecă s-au dat într-adevăr și (ceea ce este mai puțin plăcut) s-au primit multe și zdravene lovituri!

Dar relaxarea despre care aminteam a constituit numai un „respiro", fiindcă imediat după decernarea ultimei ramuri de măslin și a ultimelor medalii celor care s-au clasat pe primele locuri la categoria grea, pronosticurile, presupunerile, surprizele și confirmările au fost înlocuite de cei interesați (organizatori, antrenori, arbitri, gazetari, sportivi) cu alte elemente care se deosebesc de primele esențial: se judecă, se analizează și se dezbat... la rece!

Atmosfera caldă, încinsă chiar, din ringul olimpic și din jurul acestuia, a fost înlocuită cu cea mult mai calmă a sălilor de antrenament, a încăperilor în care se proiectează filme retrospective, a birourilor în care se analizează comportări și se trag concluzii, a sediilor redacționale unde, oricum în mai multă liniște, se întocmesc bilanțuri, se extrag date statistice, se comentează performanțe și se expun păreri despre ce a fost și ce va fi.

Sîntem convinși că se va consuma multă cerneală în încercări de explicații, obiective și competente, atît în privința bunelor rezultate obținute cît și a unor deficiențe, privite sub toate aspectele, care au generat surprizele sau comportările și rezultatele slabe.

Se va vorbi multă vreme de faptul că primele medalii olimpice ale Venezuelei, Ugandei și Camerunului au fost obținute de boxerii țărilor respective, că Mexicul, ca țară gazdă și participantă cu sportivi la toate probele J.O., datorează boxerilor aproape jumătate din totalul medaliilor cîștigate (ceea ce este valabil și pentru țările întregii Americi Latine), că aspectul de „criză" la categoriile mari a început să se manifeste și în echipa S.U.A., care de data aceasta nu a mai putut prezenta boxeri de talia unui Floyd Patterson, Cassius Clay sau Joe Frazier, precum și de multe alte aspecte remarcate și reținute în intimitatea creată în jurul ringului de box de la Arena Mexico.

Ceea ce ne bucură pe noi este faptul că printre rîndurile ce se vor scrie, printre numele de boxeri remarcați și medaliați la J.O. din Mexic, se vor afla și doi reprezentanți ai pugilismului din țara noastră, care prin comportarea lor legată de vîrsta pe care o au (Monea, 28 de ani, medalie de argint; Cutov, 19 ani, medalie de bronz), atrag atenția asupra faptului că boxul românesc a avut, are și va avea demni reprezentanți.

Vorbind despre acest succes care, în cadrul bunei comportări a întregii noastre delegații sportive la această ediție a J.O. a contribuit la cunoașterea și aprecierea mișcării sportive din România, nu putem însă trece cu vederea unele slăbiciuni manifestate în comportarea celor nouă reprezentanți ai boxului nostru. Analiza obiectivă și realistă va conduce la necesitatea unor măsuri care, în esență, să contribuie la obținerea, în viitor, a unor rezultate mai valoroase.

La Arena Mexico, tricolorul nostru a fost prezent de două ori pe catargul țărilor cu boxerii cei mai buni. Este foarte bine! Și, totuși, în numele unei realități care se manifestă prin condiții superioare de pregătire, prin dorința și posibilitatea de afirmare a boxerilor noștri, prin munca pricepută și marcată uneori de inițiative ale federației de box, ale specialiștilor, se poate afirma că drapelul țării noastre poate și trebuie să-și unduiască faldurile și pe cel mai înalt catarg al sălii în care se va desfășura turneul de box al viitoarelor J.O.

GIGANTISMUL TURNEULUI ȘI UNELE MĂSURI POSIBILE

Ultimele ediții ale Jocurilor Olimpice au confirmat faptul că turneele de box se desfășoară cu un număr de participanți în continuă creștere.

Astfel, analizînd numărul boxerilor la edițiile 1956, 1960, 1964 și 1968 ale J.O. se remarcă o rată de creștere de 15—20% de la o ediție la alta. În condițiile introducerii din acest an a noii categorii „semimuscă" și a unei participări din ce în ce mai numeroase, în marile competiții din ultima vreme, a multor țări africane și asiatice, este de prevăzut că se vor atinge cifre și mai mari.

Este adevărat că acest surplus de boxeri de la o ediție la alta a J.O. nu se repartizează în mod uniform la cele 11 categorii de greutate, unele dintre acestea (muscă, semigrea) marcînd chiar o tendință de scădere a numărului de participanți, dar rămîne ca aspect îngrijorător posibilitatea de a încadra în viitor turneul de box, în condiții optime de desfășurare, în perioada de timp a J.O.

În Mexic, din prima pînă în penultima zi s-au desfășurat cîte două reuniuni (12—13 meciuri în medie), galele de box depășind ca durată competițională toate celelalte discipline sportive.

În plus, la unele categorii de greutate (54 kg, 60 kg, 63,5 kg), pentru ca un boxer să ajungă la o medalie olimpică a trebuit să susțină și să cîștige, într-o perioadă relativ scurtă, nu mai puțin de 4—6 meciuri.

Se ridică în acest caz probleme, atît din punct de vedere organizatoric, cît și al capacității de efort și de rezistență a boxerilor.

Alăturînd acestor aspecte și pe cel al sporirii posibilității de rănire a boxerilor, o dată cu creșterea numărului de meciuri pe care trebuie să le susțină, și de aici imposibilitatea valorificării potențialului unor sportivi (cum a fost cazul lui Monea, Espinoza-Cuba și Novikov-U.R.S.S.), s-a impus necesitatea discutării acestei stări de lucruri la nivelul conducerii Asociației Internaționale de Box Amator (A.I.B.A.) și în mod normal au apărut și unele propuneri, toate pornind de la ideea limitării numărului de boxeri participanți la J.O. și selecționării acestora prin turnee preliminare.

Însă modul de organizare a acestor turnee preliminare a declanșat discuții, deocamdată neoficiale, care trebuie să preocupe forul nostru de specialitate, astfel încît să-și poată expune și susține punctul de vedere, în raport cu obiectivitatea și echitatea soluției care eventual va fi adoptată.

În plus, federația de box va trebui, încă de pe acum, să se gîndească la soluții legate de formarea și pregătirea componenților echipei reprezentative, în funcție de măsurile ce pot fi luate de forul internațional.

S-a discutat, printre altele, criteriul geografic în alcătuirea grupelor preliminare. Această măsură i-ar dezavantaja net pe boxerii europeni, care la ediția din acest an a J.O., ca și la edițiile precedente de altfel, au cucerit majoritatea medaliilor, în comparație cu celelalte continente.

Chiar în situația cînd prin acceptarea criteriului geografic s-ar prevedea un număr mai mare de boxeri europeni pentru a participa la turneul final, aceștia urmînd să fie stabiliți prin organizarea unor turnee „zonale", soluția nu apare cea mai indicată.

Se discută, de asemenea, posibilitatea ca la stabilirea dreptului de participare în finalele J.O. să se ia în considerație și rezultatele obținute la campionatele europene, în „Cupa Europei" și chiar în întîlnirile amicale interțări. De aici, necesitatea acordării unei atenții sporite pregătirii și participării la aceste competiții și întîlniri bilaterale, căutării permanente a posibilităților de depistare și formare de boxeri la toate categoriile de greutate, cu valoarea la nivelul cerințelor de reprezentare a culorilor țării.

Boxului nostru îi sînt necesari înlocuitori, cel puțin de aceeași valoare, pentru categoriile la care au activat Linca, Dobrescu, Fiat, Negrea, Ciobotaru și Mariuțan, urmați de Ciucă, Giju, Monea și de alți cîțiva.

Selecționarea unei echipe reprezentative presupune, în mod normal, existența la fiecare categorie de greutate a cel puțin 2—3 boxeri de valoare apropiată, dar această valoare să fie la nivelul cerințelor pe plan internațional; numai în felul acesta se stimulează îndemnul la pregătire, la perfecționare, la ambiție sportivă.

Atîta vreme însă cît antrenorii noștri se declară mulțumiți cu formarea, la perioade foarte mari, a unor „singularități" ca Zilberman, Cuțov, Nedelcea, Ivan și alți cîțiva, nu putem vorbi de preocupare deosebită, de contribuție adusă, pe măsura posibilităților, la obținerea unor succese mai mari pe plan internațional.

Se poate afirma că cele două medalii olimpice cucerite de boxerii noștri la Ciudad de Mexico reflectă în bună măsură și străduința din ultima vreme a federației de box de a îmbunătăți unele aspecte în organizarea activității și pregătirii la nivelul loturilor naționale, al secțiilor de box din întreaga țară. Exigența față de rezultatele acestora trebuie însă să fie mai mare, cel puțin pe măsura eforturilor care se depun și a posibilităților pe care le au antrenorii noștri, atît din punct de vedere al pregătirii lor profesionale, cît și al condițiilor de antrenament care le sînt **îmbunătățite permanent.**

MEXICO 68
COMENTARII OLIMPICE